

5669

2. Beh. af Lovf. om en overord. Bevill. til Befæstninger.

5670

at det ikke gjennemfører denne Tanke, som det selv anerkjender for rigtig; det spreder den lille Styrke over til Sjælland, og til Sjælland, hvor det vil have Koncentrering, giver det ikke en saadan Styrke, at Forsvaret der virkelig bliver stærkt. Dernæst maa man sige om Forslaget, at det har den store Fortjeneste ogsaa at anerkjende, at nu er den højeste Tid kommen til at gjøre noget meget stærkt for Flaaden, men ved Siden af har det den Feil, at det fastsætter det paa en saadan Maade, at der, hvis man vedtager Forslaget, vil fremkomme en løvbunden Mellemtilstand, for hvilken det bliver fastsat, at i den maa slet ikke gjøres Noget. Som Følge deraf kan jeg ikke efter min bedste Overbevisning være istand til at stemme for Forslaget saaledes, som det foreligger. Jeg erkjender, der er mange gode Momenter og Tanker deri, som maaste ved de senere Forhandlinger, ved Snæbefommen fra de forskjellige Sider kunne blive benyttede, men saaledes, som det foreligger som et samlet Forslag. — og den ærede Ordsfører har oplyst om, at det er et samlet Forslag, og at vi ikke engang kom til at stemme over § 1 for sig og § 2 for sig — ser jeg mig ikke istand til at kunne tro, at det vil være heldigt.

Jeg kan ikke Andet end sige, at det ærede Udvalgs Flertal jo vistnok efter den Stilling, som Regjeringen har indtaget til Sagen, ogsaa maa erkjende, at dets Forslag nu er at betragte som et fuldstændigt dødsødt Barn. Regjeringen vil ikke tage det, og som Følge deraf er der jo ikke nogen Mulighed for at føre det igennem i den Stillelse, hvori det foreligger, og jeg tror at kunne sige, at overhovedet vil virkelig ikke Nogen kunne være istand til at føre det igennem. Vi se jo ogsaa, at den ærede Ordsfører selv dog ikke tør karakterisere sit Forslag videre end, at han siger: at det ikke er en Dom, der er støttet paa samtlige Overveielser, Flertallet erkjender selv, at der er mange Momenter, som kunde have været tagne med i Betragtning, men ikke ere bleve det. Derfor tror jeg, at selv om det ærede Medlem siger, at Planen er forstandig, saa maa vi erkjende, at, naar han tidligere har forðret, at, for at en Forsvarsplan skulde gaa igennem, maatte den ikke blot være forstandig, men være fremsført med Overbevisningens Styrke, saa er det ikke Overbevisningens Styrke, der ligger i dette Papir og ikke med den, at han har hævdet sit Forslag, naar han siger, at det ikke er at betragte som en Dom, grundet paa samtlige Overveielser. Derfor tror jeg end ikke, at det ærede Medlem, hvis han blev

kaldet til at føre Forslaget igennem, vilde være istand dertil. Jeg tror derfor, at Thinget vil gaae Sagen bedst ved at forkaste de Forslag, som ere komne frem fra Udvalgets Flertal; thi det er jo ganske vist, at de lede ikke til noget praktisk Resultat, og det, vi egentlig Alle ønske at naa, er jo virkelig det praktiske Resultat. Vi erkjende jo, at der maa gjøres Noget snart, derfor gjælder det om at stræbe hen til det praktiske Resultat. Jeg kan nu se paa enkelte Medlemmer her ligeoverfor mig, at de ikke synes om at forkaste det; men jeg kan dog ikke sige andet, end at jeg tror, det vil være det Fornuftigste. Jeg tror, det vil være det Nødtigste, naar Udvalgets Flertal vil vise den samme Resignation, som jeg har vist fra min Side. Jeg har ogsaa mine særlige Anskuelse om enkelte Punkter, men jeg har ikke søgt at faae dem frem, fordi jeg tror, at det, det gjælder om, er overhovedet at faae Noget frem paa en saadan Maade, at det strax kan give et Resultat. Det kan ikke nytte Noget, om vi Allesammen istedetfor at tage det, der nærmest ligger for idag, ville komme med alle vore egne Idæer. Jeg betragter det ærede Flertals Arbejde som meget fortjensfuldt med Hensyn til Fremtiden, som Noget, vi kunne bruge til at overveie i den Tid, der kommer; Noget, som vi kunne bruge for senere at diskutere, hvilken Forsvarsplan vi i Fremtiden skulle anvende. Dersom jeg derfor maatte stille et Forslag, skulde det være det, nu at forkaste Flertallets Forslag og betragte hele dets Udarbeidelse som et historisk Aktstykke. Jeg har fornylig skrevet en lille Bog om Landets Forsvar; men jeg har ikke villet stille noget Forslag, der skulde ligge for til Behandling her i Dieblirket; jeg har ikke villet stille Forslag op, som den ærede Regjering ikke kan tage; men jeg har fremsat min Anskuelse som et historisk Aktstykke til senere Overveielse. Læg nu De, mine Herrer, Deres Betænkning oven paa min og lad dem saa vandre Landet rundt sammen. De ville have den store Fordel, som Sort og Hvidt have, naar de stilles ved Siden af hinanden, de give gjensidig Belysning for hinanden, de udhæve hinanden indbyrdes. Lad nu Deres og mit Forslag som Sort og Hvidt gaa Landet rundt; lad dem blive læste, saa kunne vi Allesammen have overveiet til næste Gang, vi komme sammen, hvilke fremtidige Planer vi skulle have; men lad os huske paa, at det, der ligger for i Dag, er denne Dags Gjerning, nemlig at faae Noget gjort i Dieblirket, og det er Hovedsagen. Skulde ærede Medlemmer ikke alle ville slutte sig til mig, saa haaber jeg dog, at den ærede Ordsfører for Flert-